

קונטרס

מַה נְשַׁבֵּיד בְּטוֹחַ

יגלה מה תכליתו של בר ישראל בזה העולם, ואל מה צריכות להיות שאיפותיו בחיים, וימן לו עצות, איך לעבור את זה העולם בשלום ובשמחה רבה, ויזכה להתענג בערכות ידידות זיו שכינת עזו יתברך.

בְּנוֹי וּמֵיֶסֶד עַל־פִּי דְבָרִי

רַבְּנֵי הַקְּדוֹשׁ וְהַנוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצֶּפּוֹן
בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוֹנֵנוּ, מוֹרְנוּ וְרַבְּנֵנוּ

רַבִּי נַחְמָן מְבַרְסֵלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וְעַל־פִּי דְבָרִי תִלְמִידוֹ, מוֹרְנוּ

הַגְּאוֹן הַקְּדוֹשׁ, אֹר נַפְלָא, אֲשֶׁר כָּל רַז לֹא אָנִיס לִיָּה

רַבִּי נָתָן מְבַרְסֵלָב, זְכוּתוֹ יִגַּן עָלֵינוּ

וּמְשַׁלֵּב בְּפִסְקֵי תוֹרָה, נְבִיאִים, כְּתוּבִים וּמֵאֲמָרֵי
חֲכָמֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים מְגַמְרָא וּמְדַרְשִׁים וְזֶהר הַקְּדוֹשׁ

הוֹבָא לְדָפוּס עַל־יְדֵי

חֲסִידֵי בְּרֵסֵלָב

עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹבֵב"א

הכתבת להשיג את הספר הזה
וכל ספרי אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע
וספרי תלמידיו הקדושים

* * *

בארץ ישראל
יבנאל
עיר ברסלב בגליל
* * *

בארצות הברית
מתיבתא היכל הקדוש - חסידי ברסלב
1129 42nd st.

Brooklyn N.Y. 11219

* * *

מוסדות "היכל הקדוש" חסידי ברסלב בארץ ובחו"ל
שעל-ידי עממת "ישמח צדיק - קהלת ברסלב בגליל"
בנשיאות כ"ק מוהרא"ש שליט"א - הצדיק מיבנאל
רח' רבי נחמן מברסלב 1, ת.ד. 421 יבנאל, 15225
טלפון רב קוי: 04-6656666 - פקס: 04-6656655
דאר אלקטרוני: info@breslevcity.co.il
אתר אינטרנט: www.breslevcity.co.il

breslevcity.co.il
הר | שדה | בית

קוֹנְטְרַס

מַה שֶׁבִּיד בְּטוֹחַ

.א.

צָרִיף שֶׁתִּדַע, אֱהוּבִי, בְּנִי, אֲשֶׁר הַתְּכָלִית בְּזֶה הָעוֹלָם
הִיא רַק — לְהַפִּירוֹ יִתְבָּרַךְ (זֶהר בֵּא מִבּ:); כִּי נִשְׁמַתוּ שָׁל
אָדָם יִרְדֶּה מְרוֹם גְּבַהֵי מְרוֹמִים, מֵעוֹלָם הָאֲצִילוֹת,
וְהַלְבָּשָׁה בְּגוּף גִּשְׁמִי וְחִמְרֵי בְּזֶה הָעוֹלָם הַפְּלֵה וְעוֹבֵר,
וְתַכְלִית יְרִידַת הַנִּשְׁמָה בְּזֶה הָעוֹלָם הַפְּלֵא הָעֲלָמוֹת
וְהַסְּתָרוֹת הִיְתָה אַף וְרַק לְהַפִּיר אֶת הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ שָׁמוּ,
יִתְעַלֶּה וְיִשְׁתַּבַּח, מִתּוֹךְ הַהֲעֵלֵם וְהַהֲסָתֵר דִּיקָא, וְכִכֵּל
שֶׁהַחֲשֵׁךְ וְהַהֲסָתָרָה מִתְּפַשְׁטִים וּמְעֲלִימִים וּמִסְתִּירִים אֶת
אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְדִיקָא אֲזִי הָאָדָם מְחַפֵּשׁ וּמְבַקֵּשׁ,
עַד שְׂזוּכָה לְמַצָּא אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרַךְ, זֶה עַקְר
מֵעֶלְת הַנִּשְׁמָה, וְהִיא בְּאֵה אֶל תְּכָלִיתָהּ הַנִּצְחִית, אֲשֶׁר
בְּשִׁבְלָהּ נִבְרָאָה. וְעַל-כֵּן אֱהוּבִי, בְּנִי! רְאֵה מַה לְּפָנֶיךָ,
וְזִכֹּר אֶת הַתְּכָלִית שְׂאֵלֶיךָ נִשְׁלַחְתָּ לְזֶה הָעוֹלָם, וְזִכֹּר אֶת
הַכֵּל הַנּוֹרָא וְהַנִּפְלֵא מְאֹד: "מַה שֶׁבִּיד בְּטוֹחַ"; כֹּל רְגַע

וְכָל דְקָה שְׁאֵתָהּ זֹכָה לְהַפִּיר אֶת הַבּוֹרָא יִתְבַּרְךָ שְׁמוֹ, זֶה
 תְּכַלִּיתֶךָ לְנִצָּחַת. וְעַל-כֵּן הִרְגַל עֲצָמֶךָ לְהַסְתַּפֵּל בְּכָל פְּרִטֵי
 הַבְּרִיאָה רַק עַל הָאֱלֻקוֹת הַמְּלַבֶּשֶׁת בְּגִשְׁמִיּוֹת הַבְּרִיאָה.
 כִּי כָל מַה שְׁאֵתָהּ רוֹאֶה זֶה רַק לְבוֹשׁ אֵל הָאֵין סוּף בְּרוּךְ
 הוּא, יִתְבַּרְךָ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְעַלֶּה שְׁמוֹ לְנִצָּחַת, וּבְכָל הַבְּטָה
 וְהַבְּטָה וּבְכָל הַסְתַּפְלוֹת שְׁאֵתָהּ רַק מִסְתַּפֵּל עַל פְּנִימִיּוֹת
 הַבְּרִיאָה, שֶׁהִיא הַחַיּוֹת אֱלֻקוֹת הַמְּחַיֶּה וּמְקַיֶּמֶת וּמְהַיָּה
 אֶת כָּל פֶּרֶט וּפְרִט מִפְּרִטֵי הַבְּרִיאָה, עַל-יְדֵי-זֶה אֵתָהּ
 מִמְּשִׁיף עַל עֲצָמֶךָ אֹר וְזִיו וְחַיּוֹת וּדְבָקוֹת עֲצוּמָה, עַד
 שֶׁהַצְּדִיקִים הַדְּבָקִים תָּמִיד בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, מְשִׁיגִים
 עֲלֶיהָ, אֱלוֹ הַשְּׁגוֹת גְּבוּהוֹת מִפְּלָאי סְתָרֵי נְסֻתוֹת וּפְלָאוֹת
 הַבְּרִיאָה. וְזֶה כָּלל הַמְצוּוֹת שְׁצֻנוֹ הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא
 לְקַיֵּם, אֲשֶׁר הִתְרַיָּג מְצוּוֹת יוֹצְאוֹת מְדוּמָם, צוּמָח, חַי,
 מְדַבֵּר, וְהַכֵּל כְּדֵי לְקַשֵּׁר רוּחַנִיּוֹת לְגִשְׁמִיּוֹת וְגִשְׁמִיּוֹת
 לְרוּחַנִיּוֹת; וְעַל-כֵּן עַל-יְדֵי קִיּוֹם כָּל מְצוּוֹת עֲשֵׂה וּשְׁמִירָה
 מְאֹסוּר לֹא תַעֲשֶׂה, זֹכִים לְמַצָּא אֶת פְּרִטֵי הָאֱלֻקוֹת
 שֶׁבְּבְרִיאָה, וְכָל "מַה שְּׁבִיד בְּטוּחַ"; כָּל מְצוּהָ וּמְצוּהָ
 שֶׁבֵר יִשְׂרָאֵל זֹכָה לְקַיֵּם, זֶה חֶלְקוֹ הַנִּצְחִי, וּבְזֶה הוּא
 מְקַשֵּׁר עֲצָמוֹ אֵל הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא; וְעַל-כֵּן מַעֲלַת
 קִיּוֹם מְצוּוֹתָיו יִתְבַּרְךָ, מְצוּוֹת מַעֲשִׂיּוֹת דִּיקָא, זֶה הַרְוַח
 וְהַקְּרָן שֶׁל כָּל בֵּר יִשְׂרָאֵל, וְרַק זֶה מַה שְּׁנִשְׁאָר מֵהָאָדָם
 לְנִצָּחַת נִצְחִים. וְאִם זֹכָה לְהִתְבּוֹנֵן בְּעֵת קִיּוֹם הַמְצוּוֹת
 בְּבוֹרָא עוֹלָם, שְׁצוּהָ אֶת הַמְצוּוֹת, יִרְגִישׁ עֲרֹבוֹת וְנַעֲמֻוֹת

חיות אלקות, וימשכו עליו מחין עלֵאין, אֲשֶׁר זוּ מַעֲלַת
גְּדֻלַּת הַצְּדִיקִים, שֶׁהֵם כָּל־כֶּף דְּבוּקִים בּוֹ יִתְבָּרַךְ בְּעַת
קִיּוֹם מִצְוֹת מַעֲשִׂיּוֹת, עַד שֶׁהֵם מִמְּשִׁיכִים עַל עֲצָמָם
עַל־יְדֵי כָּל מִצְוָה וּמִצְוָה שֶׁמְקַיְמִים שְׁמוֹת וַיְחַוְּדִים
עַל־יוֹנִים, וְהֵם נַעֲשִׂים בְּחִינַת צְנוּרוֹת וּשְׁבִילִים לְהַמְשִׁיךְ
עַל עֲצָמָם אֹר וְחַיּוֹת וּדְבָקוֹת בְּטוֹל אֶל הָאֵין סוּף בְּרוּךְ
הוּא, אֲשֶׁרֵיהֶם וְאֲשֶׁרֵי חֲלָקָם. וְלִכֵּן, אֶהוּבִי, בְּנִי! רְאֵה מַה
לְפָנֶיךָ, בְּכֹל יוֹם וַיּוֹם אַתָּה יְכוֹל לְקַיֵּם הַמוֹן מִצְוֹת עֲשֵׂה:
צִיצִית, תְּפִלִּין, מְזוֹזָה, צְדָקָה, תְּפִלָּה, תּוֹרָה, זָקֵן וּפְאוֹת
וְכוֹי וְכוֹי. וְכֵן אַתָּה יְכוֹל לְהִזְהַר מְאֹד לֹא לַעֲבֹר עַל צוּי
הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח שְׁמוֹ לְעַד וּלְגִצּוֹחַ נְצַחִים, אֲשֶׁר גַּם
זוֹ הִיא מִצְוָה; כִּי כְּשֶׁבֶר יִשְׂרָאֵל סָר מִרַע וְאִינוֹ עוֹשֶׂה מַה
שְׂאָסֵר הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא, עַל־יְדֵי־זֶה נִקְרָא גַם־כֵּן מִצְוָה,
כִּי הוּא מְקַיֵּם אֶת רְצוֹן הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח לְנִצְחָה,
כְּמֵאֲמָרָם ו"ל (קְדוּשֵׁין ל ט:): יֵשֶׁב וְלֹא עָבַר עֲבָרָה, נוֹתֵנִין
לוֹ שְׂכָר כְּעוֹשֶׂה מִצְוָה; וְלִכֵּן "מַה שְּׁבִיד זֶה בְּטוֹחַ",
וְאֲשֶׁרֵי הָאָדָם שֶׁנִּזְהָר לֹא לַעֲבֹר עַל צוּי הַבּוֹרָא יִתְבָּרַךְ
וַיִּשְׁתַּבַּח שְׁמוֹ לְעַד, וְאֵז הוּא בְּטוֹחַ שֵׁישׁ לוֹ מִשְׁהוֹ בִּיד,
וַיְכוֹל לְשַׁמַּח עִם זֶה מְאֹד. אַךְ בְּשִׁבִיל הַבְּחִירָה וְהַנְּסִיּוֹן,
וְכַדֵּי שִׁיחִיָּה שְׂכָר וְעֵנֶשׁ בְּרָא גַם שְׁדִין וְרוּחִין, הַמְתַּלְבְּשִׁין
בְּבְנֵי־אָדָם הַכּוֹפְרִים לְגַמְרֵי, רַחֲמָנָא לְצִלּוֹ, וְהֵם הֵם
הַמְזִיקֵי עֲלֵמָא; כִּי אֵלוֹ הַמִּינִים וְהָאֶפִיקוֹרְסִים, שֶׁמְכַחֲשִׁין
אֶת הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת, רַחֲמָנָא לִישְׁזַבֵּן, הֵם גּוֹפִים שֶׁהַשְּׁדִין

והרוחות נתלבשו בהם, והם המזיקים את בני-אדם; ועל-כן כל בר דעת צריך לברח מהם כמו שבורחים מחיות טורפות, כי הם המזיקי עלמא. וכמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי-מוהר"ן, חלק ב', סימן ד'), אשר כל אלו שמכחישין בהשגחתו יתברך, ותולים הכל בטבע, הם הם המזיקי עלמא, חיות טורפות, שצריכים להזהר לא להתקרב אליהם, ולא להתופח עמהם, כי עם חיה טורפת אין בר דעת נכנס בופוחים, כי בודאי יטרף אותו. ולכן אשרי מי שבורח בכל יום אליו יתברך, ומקיים את מצוותיו יתברך מצוות מעשיות דיקא בתמימות ובפשיטות גמורה. וכן נזהר שלא לעבר על צווי הבורא יתברך שמו לעד, שאז בודאי "מה שביד בטוח", מה שחוטף בצל העובר הזה, זהו קנינו לנצח נצחים; כי עוד מעט ממילא צריכים לצאת מזה העולם, ועל-כן אשרי מי שאינו מטעה עצמו כלל, רק בורח בכל יום אליו יתברך, ומחפש ומבקש אחר רוחניות חיות אלקותו יתברך, הגנוזה ונעלמת בתוך הבריאה, ומקיים את מצוותיו יתברך, שעל-ידי-זה ימשיך על עצמו אור וזיו וחיות ודבקות הבורא יתברך שמו לעד, ויתענג בזיו שכינת עזו יתברך, ויהיה המאשר ביותר בחייו, אשרי לו!

ב.

צָרִיף שְׁתַּדַּע, אֱהוּבִי, בְּנִי! אֲשֶׁר אֶת כָּל בַּר יִשְׂרָאֵל
בְּזֶה הָעוֹלָם מְנַסִּים אוֹתוֹ בְּכָל מִינֵי נְסִיווֹת קָשִׁים וּמְרִים,
לְרֹאוֹת אֵל מִי יִפְנֶה בַּעַת צָרְתוֹ; כִּי בְּאַמַּת כָּל הַבְּרִיאָה,
כְּלָהּ הִיא נִפְלְאוֹת תְּמִים דְּעִים, וְשׁוּם בְּרִיָּה אֵינָה יוֹדַעַת
מֶה הַתְּכָלִית מִכָּל הַבְּרִיאָה, לוֹיֵא שְׁנַתֵּן לָנוּ הַקְּדוּשָׁה-
בְּרוּךְ-הוּא אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהִיא חֻכְמָתוֹ יִתְבָּרַךְ,
וְשֶׁם נִגְלָה לְפָנֵינוּ מֶה תְּכָלִיתֵנוּ בְּזֶה הָעוֹלָם — לְקַיֵּם אֶת
מִצְוֹתָיו יִתְבָּרַךְ, שֶׁהֵם רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ. וּכְכֹל שֶׁהָאָדָם יִזְכֶּה
לְלַמֵּד יוֹתֵר אֶת הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, יוֹתֵר יִתְגַּלֶּה אֵלָיו אֵיךְ
לְקַיֵּם אֶת רְצוֹנוֹ יִתְבָּרַךְ בַּבְּרִיאָה, שֶׁהֵם כָּלֵל הַמִּצְוֹת
הַמְּלַבְּשׁוֹת בְּדוּמָם, צוּמַח, חֵי, מַדְבַּר, עַד שֶׁעַל-יָדֵי
שְׁקִידָה רַבָּה וְנִפְלְאוֹהַ בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, יִזְדַּכֵּךְ
בְּזַכּוּף אַחַר זַכּוּף, עַד שֶׁרַמ"ח אֵיבָרָיו וְשִׁס"ה גִּידָיו יִהְיוּ
נִעֲשִׂים כְּדִגְמָא דְלַעֲיֵלָא, וַיִּמְשֶׁךְ עָלָיו אוֹר וְזִיו וְחַיּוּת
וּדְבָקוֹת אֱלֹקִית, אֲשֶׁר אֵין עוֹד תַּעֲנוּג יוֹתֵר מִתַּעֲנוּג זֶה,
שֶׁאָדָם גַּם וְעַב הַמֵּנַח בְּשִׂאוֹל תַּחֲתִית וּמִתַּחֲתָיו, טָפָה
סְרוּחָה, זוֹכָה בְּזֶה הָעוֹלָם הַמְּלֵא הַסְּתָרוֹת וְהַעֲלָמוֹת, מְלֵא
שְׁקָרִים וְהַטְּעִיּוֹת, שֶׁמְטַעִים אֶת הַבְּרִיּוֹת בְּכָל מִינֵי הַבֵּל
וְהַבְּלִי הַבְּלִים, בְּשִׁבִיל הַבְּחִירָה וְהַנְּסִיוֹן, עִם כָּל זֹאת
עוֹבֵר וּמְדַלֵּג עַל הַכֹּל, וְגוֹנֵב זְמַן, וְלוֹמֵד אֶת הַתּוֹרָה
הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהִיא חֻכְמָתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְעַל-יָדֵיהֶם זוֹכָה לְקַיֵּם

את רצונו יתברך, שהם מצוותיו הקדושות, אשר זה עקר
הבטיחות לאדם בזה העולם המלא הבלים; אשר זו
מעלת נשמה יותר ממלאך, כי נשמה המלבשת בגוף
עכור, זוכה לגלויים כאלו, אשר אף מלאך ושרף אינם
זוכים. ולכן ראה, אהובי, בני, להיות חכם ופקח, ואל
תמשיך עצמך אל הבל העולם הזה והבליו, אל תטעה
עצמך אחרי כל מיני שקרים ורמאות וצביעות שיש
בעולם. ברח לך אל התורה הקדושה, ותקבע לעצמך
שעורים כסדרן בכל יום במקרא, משנה, גמרא, מדרש,
הלכות ואגדות; כי "מה שביד בטוח"; וכן הרגל עצמך
להתפלל אליו יתברך את התפלות הקבועות: שחרית,
מנחה, ערבית וחסות, וכן תרבה באמירת תהלים ותפלות
שתעשה בעצמך בעת התבודדותך עם קונך, אשר כל
תפלה, כל תחנה, כל בקשה הם שערים וצנורות
להמשיך על האדם הארת המחין, דבקות הבורא יתברך
שמו, ומתגלה אליו ערבות, נעימות, זיו, שכנית עזו
יתברך בהארה נוראה ונפלאה עד מאד. ולכן ראה,
אהובי, בני, מה בידך? אורות עליונים, אורות צחצחות,
אשר אין שום שכר על זה לתן — לא בעולם הזה ולא
בעולם הבא; כי המכניס עצמו בתוך התורה הקדושה,
ומתעמק בעמקותה, וזוכה שיתגלו אליו רזי וסתרי
תורה, וכן מכניס עצמו בקיום המצוות בשמחה עצומה,
ומדבק עצמו בו יתברך, על-ידי תפלה ובקשה ושיחה

בִּינוּ לְבִין קוֹנוֹ, זֶה עָקַר הַחַיִּים, וְעָקַר הַתְּכָלִית בְּזֶה
 הָעוֹלָם. וְעַל-כֵּן זָכוֹר, בְּנִי, אֲהוּבִי, חֲמֻדַּת לְבָבִי! "מֵה
 שְׂבִיד בְּטוּחַ", אֵל יִטְעֶה אוֹתָךְ יִצְרָךְ, כְּאֵלוֹ יֵשׁ אִיזוֹ
 תְּכָלִית אַחֲרַת בְּזֶה הָעוֹלָם מְלַבֵּד לְהַכִּיר אֶת אֲמַתַּת
 מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, עַל-יְדֵי לְמוֹד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וְקִיּוּם
 מְצוּוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ וּלְבָרַח אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ בְּשִׂיחָה — זֹו תְּפֹלֶה
 (בְּרָכוֹת כו.), וְשִׁפִּיכַת הַנֶּפֶשׁ, אֲשֶׁר מִי שְׂמַרְגִּיל עֲצָמוֹ בְּכָל
 זֶה, הוּא הַכִּי מְאֹשֶׁר בְּחַיָּיו, וּמְרָגִישׁ כְּבֹר תְּעֻנּוֹג רוּחָנִי
 בְּזֶה, שְׂאִינוֹ רוֹצֶה שׁוּם שְׂכָר — לֹא בְּעוֹלָם הַזֶּה וְלֹא
 בְּעוֹלָם הַבָּא; כִּי כָּל תְּשׁוּקָתוֹ הִיא רַק אַחֲרָיו יִתְבָּרֵךְ.
 וְעַל-כֵּן, אֲהוּבִי, בְּנֵי הַיָּקָר, כָּל זְמַן שְׂאֵתָה חַי וּמְסֻתוֹבֵב
 בְּזֶה הָעוֹלָם הַמְּלֵא שְׂקָרִים וְרַמָּאִים, צְבוּעִים וְקַלְפוֹת,
 הַמְּעַלְמִים אֶת אֲמַתַּת מְצִיאֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ בְּכָל מִינֵי נְכָלֵי
 עַרְמוּמִיּוֹת וְשְׂקָרִים וְכַזְבִּים, כְּפִירוֹת וְאַפִּיקוֹרְסוֹת, רַחֲמָנָא
 לְצַלֵּן, וַיֵּשׁ לָךְ בְּחִירָה וְנִסְיוֹן אִם לִילֵךְ בְּדַרְךְ הָאֲמֵת, אוֹ
 חֵס וְשְׁלוֹם, לְבַחַר בְּהַפּוֹךְ, אִם רַק תִּזְכֹּר "מֵה שְׂבִיד
 בְּטוּחַ", וְתִתְחִיל לְשַׁקֵּד בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה בְּשִׁקְדָה רַבָּה,
 וְתַעֲשֶׂה לְעֲצָמָךְ יַעוּד וְתְּכָלִית לְזָכוֹת לְטִיל וְלַהֲיוֹת בְּכָל
 הַמְּקוֹמוֹת שֶׁל תּוֹרַתְנוֹ הַקְּדוּשָׁה — נִגְלָה וְנִסְתָּר, מְקָרָא,
 מְשֻׁנָּה, גְּמָרָא, הִלְכָה וְאַגְדָּה, וְכֵן תְּבָרַח רַק אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ,
 וְכָל מֵה שְׂתַצְטַרֵּךְ תְּבַקֵּשׁ רַק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, וְתִדַּע בִּידִיעָה
 בְּרוּרָה וּמְחֻלָּטָה, אֲשֶׁר אֵין מִי שְׂיַעֲזֹר לָךְ, רַק הוּא יִתְבָּרֵךְ
 לְבַד, כִּי הַכֹּל שְׁלוֹ, וּמֵה שְׂאֵתָה צְרִיךְ — דְּבַר גְּדוֹל וְדְבַר

קָטָן, הַכֹּל מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, אֲזִי לֹא תִבְקֶשׁ כְּכֹר מִשׁוּם בְּרִיָּה אֶת הַצְּטֻרְכוּתָךְ, רַק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ בְּעֲצָמוֹ, וְאֲזִי תִרְאֶה נִסִּים נִגְלִים שְׂיַעֲשֶׂה עִמָּךְ הַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׂיִבִיאוּ לְךָ לְבֵיתְךָ כֹּל מֵה שְׂאֵתָה צְרִיף. וּבִלְבָד, אֶהוּבִי, בְּנִי, שְׂתִבְרַח רַק אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וּתְדַבֵּק עֲצָמְךָ רַק בְּאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְאֵל תִּטְעֶה עֲצָמְךָ כָּלֵל; כִּי בְּאֵמֶת הָעוֹלָם הַזֶּה מִטְעָה מְאֹד אֶת הָאָדָם, עַד שְׂיִכּוֹל לִשְׁכַּח לְגַמְרִי, חֵס וְשְׁלוֹם, מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ, וְלַעֲשׂוֹת עֲצָמוֹ מְצִיאוֹת בְּלַעֲדֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, אֲשֶׁר זֹהוּ עֲבוּדָה זָרָה גְמוּרָה, רַחֲמָנָא לְצַלָּן; כִּי בְּאֵמֶת הָאָדָם צְרִיף לִהְיוֹת בָּטֵל וּמְבֹטֵל לְגַמְרִי לְגַמְרִי בְּכָל הַרְגָּשׁוֹתָיו אֵל הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, עַד שְׂלֹא יִרְאֶה וְלֹא יִשְׁמַע וְלֹא יִרְגִישׁ רַק אֶת אֲמִתַּת מְצִיאוֹתָיו יִתְבָּרֵךְ, וַיִּצְיֵר בְּדַעְתּוֹ אֵיךְ שֶׁהַכֹּל לְכָל הוּא אֹרֵךְ הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְגַם הוּא בְּעֲצָמוֹ כְּכֹר אֵינּוּ נִמְצָא בְּזֶה הָעוֹלָם, אֲלֵא הַכֹּל לְכָל אֱלֻקוֹת גְּמוּרָה הוּא, אֲשֶׁר זֹהוּ הַתְּכֵלִית שְׂאֵלֶיהָ הָאָדָם צְרִיף לְכֹסֶף כֹּל יְמֵי חַיָּיו, עַד שְׂיִזְכֶּה לְהִגִּיעַ אֶל הַתְּכֵלִית הַזֶּה, לִהְיוֹת בָּטֵל וּמְבֹטֵל אֶל הָאֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא לְגַמְרִי לְגַמְרִי, עַד שְׂשׁוּם דְּבָר כְּכֹר לֹא יִתְפַּס אֲצִלוֹ מְקוּם. וְלִכֵּן אֶהוּבִי, בְּנִי, זָכֹר הֵיטֵב אֲשֶׁר "מֵה שְׂבִיד בְּטוֹחַ", הַתְּכֵלִית בְּזֶה הָעוֹלָם הִיא רַק לְבָרוּחַ אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ. וְלְכָל זֹאת תִּזְכֶּה רַק אִם תִּבְחַר בְּחַיִּים, שֶׁהוּא לְמוֹד הַתּוֹרָה הַקְדוּשָׁה בְּתִשׁוּקָה עֲצוּמָה, וּתִיגַע עֲצָמְךָ יוֹמָם וּלְיָלָה בָּהּ, וְתַמִּית עֲצָמְךָ בְּאַהֲלָה שֶׁל תּוֹרָה, וְעַל-יְדֵי-זֶה

תזכה לקיים את מצוותיו יתברך בשלמות, בתכלית השלמות, וזה יפתח לך את מחך ולבך לדבר תמיד רק אליו יתברך, אשר על-ידי-זה יאיר עליך אורו יתברך בהארה נוראה ונפלאה עד מאד. ולכן ראה, אהובי, בני, מה בידך?! וברח לך רק אליו יתברך, ואז תהיה הכי מאשר בחיך; אם רק תזכר "מה שביד בטוח", אזי כבר לא תמשך אחר הבלי העולם הזה והבליו, אחר הצבועים והשקרנים, הרמאים, המסיתים ומדיחים, הכופרים והפוקרים, אשר מכחישים הכל מרב טמטום דעתם וזהמת מעשיהם, ולא תהיה לך שום שיכות אל הרשעים וקלי העולם האלו המתחזים פיראים, אלא תמיד תרצה לקנות לעצמך יותר ויותר תורה ומצוות ומעשים טובים, אשר רק זו התכלית בעולם העובר הזה; אשריך אם תכניס את דברי אלו היטב בלבך, שאז לא תתחרט — לא בעולם הזה ולא בעולם הבא.

ג.

צריך שתדע, אהובי, בני, אשר בזה העולם האדם נמצא בכל יום ובכל שעה ובכל רגע בסכנה גדולה, שלא ימשך אחר השקר וההבל של העולם הזה, וישכח כביכול ממנו יתברך; כי באמת האדם צריך להכניס בדעתו תמיד את אמתת מציאותו יתברך, ולידע בידיעה

ברורה ומחלטת, אשר אין בלעדיו יתברך כלל, ודבר גדול ודבר קטן לא נעשה מעצמו, אלא על ידי השגחת המאציל העליון, וכל מה שהוא צריך בזה העולם זהו רק להרגיל עצמו לדבר אליו יתברך, אשר זה עקר שלמות האמונה הקדושה, שישתיר עצמו בסתר צל כנפיו יתברך, כמו שכתוב (ישעיה נא, טז): "ובצל ידי כסיתיך"; כמובא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן נה); והאדם צריך כל-כף לבטל עצמו, עד אשר לא יראה ולא ירגיש כלום, רק את אמתת מציאותו יתברך, המחיה ומנהיה ומקיימת את כל הבריאה כלה. וזה עקר שלמות התפלה — שיעשה מכל התפלה אחד, הינו אפלו שאוחז בסוף, יהיה עדין בתחלה (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן סה); שיעשה מכל התפלה אחדות אחת, כי התפלה שהאדם מתפלל אליו יתברך פותחת לו את שערי המחין, וזוכה להפגס על ידה לחי החיים אליו יתברך. ועל-פן זכר זאת, אהובי בני, "מה שביד בטוח"; כל דבור, כל תחנה, כל בקשה שהאדם מדבר ומתחנן ומבקש ממנו יתברך, זה מה שנשארו לו לנצח נצחים; כי הדבור הם כלי השפע לקבל בהם שפע (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן לד); ולכן ראה להרבות בשיתה — זו תפלה, ותברח לגמרי מבני-אדם המדברים דברים בטלים, אשר זהו העון החמור ביותר; כי חמור המדבר בפה יותר מהעושה מעשה; כי הדבור הוא הכלי הקדוש ביותר של

האדם, התגלות המחין לטוב, או חס ושלום להפך; אם אדם מדבר רק אל הקדוש-ברוך-הוא, ואפלו בשעה שמדבר עם בני-אדם, גם אז מלביש בתוך דבורו תפלות ובקשות אליו יתברך (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן ה'); על-ידי זה זוכה לראות באספקלריה המאירה אלקותו יתברך, ויכול להמתיק כל הדינים, אפלו דינים פאלו שפבר נגזר, חס ושלום. לא-כן אם אדם מפקיר את דבורו לדבר כל העולה על דעתו, על-ידי-זה בא לידי נפילה ברוחניות ובגשמיות, רחמנא לצלן (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן כט); כי המחין נלחצין, והוא נופל, רחמנא לצלן. לכן, אהובי, בני, ראה לקבל על עצמך מהיום והלאה תמיד לציר בדעתך רק את אמתת מציאותו יתברך, ותמיד תחשב איך שהוא יתברך נמצא ובלעדיו אין שום נמצא, והדבק עצמך באין סוף ברוך הוא, ועל-ידי-זה אם תצטרך לדבר עם בני-אדם בענין הצטרכותך, תכון אז שאתה מדבר רק עמו יתברך, ולא תשכח ממנו יתברך פרגע, אשר זוהי התכלית שאדם נברא אליה — שיגיע אל מדרגת הבטול, עד שיהיה בטל ומבטל בעיני עצמו, ויהיה נכלל במחייב המציאות (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן נב); וכן יכלל את כל הבריאה כלה במחייב המציאות, עד שיהיה נקי מפל מיני מדות רעות ותאוות מגנות, ויהיה זכו ומזכך כעור שמעבדים אותו בשלמות, שלא יהיה בו שום ריח רע (עין חיי מוהר"ן, סימן רלד), ויהיה נקי לגמרי;

אשרי מי שזוכה להגיע אל סוד בטול כזה, אשר אז ישיר תמיד שירות ותשבחות להקדוש-ברוך-הוא, ויוציא מהכח אל הפעל פונת הבריאה להאיר את כל העולם כלו עם אורו יתברך. ואל כל זה גם אתה, אהובי, בני, יכול לזכות, אם לא תטעה עצמך, ותמשך אחר השקרנים, הצבועים והרמאים שמסתובבים בזה העולם, ומתחזים פיראים ורבנים וחכמים, ובאמת מטעים את הבריות בשביל הבחירה והנסיון. לכן בקש תמיד רחמים מבעל הרחמים שלא תהיה נדחה ממנו יתברך, ולא יורידו אותך ממדרגתך שאליה הגעפת כבר, ואז טוב לך כל הימים.

ד.

בני ובנותי היקרים! עליכם לזכר "מה שביד בטוח". בגשמיות אנו רואים בני-אדם שאינם מטעים את עצמם, נשמרים מאד מאד שאף אחד לא ירמה אותם, לא יגנבם או יעשה להם איזו עולה, ומדוע ברוחניות אדם מטעה עצמו, ויכול לעבר לו יום אחר יום, ואינו עושה את מצוותיו יתברך? ! מדוע לא תזכרו "מה שביד בטוח"; כל מצוה ומצוה שאדם זוכה לקיים בזה העולם, היא תלף לפניו תמיד. פי כף אומרים חכמינו הקדושים (סוטה ג): כל העושה מצוה אחת

בעולם הזה, מקדמתו והולכת לפניו לעולם הבא; אם יהודי זוכה לעשות מצוה אחת בזה העולם, היא הולכת לפניו לנצח. תתארו לעצמכם, יהודי זוכה לקיים מצוות כבוד אב ואם, אף שהיא באה לו בקשי רב, אף-על-פי-כן מקימה מפני שזהו רצונו יתברך, ומוסר נפשו כדי לקיים מצוה יקרה זו, ועל ידה יזכה לאריכות ימים ושנים בעולם הזה ובעולם הבא, שיזכה אל אור אין סוף ברוך הוא. ונחמנו הקדושים אומרים (קדושין לט:): כל העושה מצוה אחת, מיטיבין לו ומאריכין לו ימיו ונוחל את הארץ. לזאת, בני ובנותי היקרים! "מה שביד בטוח", כל מצוה ומצוה ממצוותיו יתברך, שזוכים לקיים, בודאי תשמר אתכם. כשיהודי זוכה ומניח תפלין בכל יום — זוכה לחיים. וכמאמרם ז"ל (מנחות מד:): כל המניח תפלין — מאריך ימים; רואים בחוש, איך בני-אדם רצים ומתרוצצים אל רופאים, כדי לזכות לבריאות ולחיים, ואין מניחים תפלין, בשעה שמצוות תפלין שומרת את האדם מכל מיני נגע ומחלה ומזיקין. לזאת, בני ובנותי היקרים! ראו לזכור "מה שביד בטוח". אם אדם זוכה ויש לו מזוזה על פתח ביתו, תהיה לו אריכות ימים ושנים, כי כף כתוב בזהר (ח"ג ש:): מדוע נקראת מזוזה? אלא על שם זז-מות, בזכות מצות מזוזה, המות אינו נכנס לבית. ולכן "מה שביד בטוח"; אם תקפידו, שתהיה לכם מזוזה פשרה על פתח ביתכם, תהיו

מבטחים שבית זה יהיה שמור מכל מיני מזיקים חללים רעים. ולכן, בני ובנותי היקרים! ראו לשמר על המצוות שצונו הקדוש-ברוך-הוא. וכך אומרים חכמינו הקדושים (מכות כג.): שש מאות ושלש עשרה מצוות נאמרו לו למשה, שלש מאות ששים וחמשה לאוין כמנין ימות החמה, ומאתים ארבעים ושמונה עשיין כנגד איבריו של האדם, כל מצות עשה שאדם מקיים, בזה מחבר את האיבר שלו, שהוא כנגד המצוה, אל רוחניות חיות אלקות. כל יום ויום מימות השנה צועק לאדם: אל תעשה בי רע, אל תעבר בי עברה. לזאת, בני ובנותי היקרים! "מה שביד בטוח", בזה שתקיימו את מצוותי ותברך, בזה תהיו בטוחים, שיש לכם משהו ביד, לא-כן אם אדם חי חיי הוללות, חיי הפקרות, ומנתק עצמו ונעתק ממנו יתברך, רחמנא לישזבן, מזלזל במצוות, אזי כשבאה עליו איזו צרה, איזה רע, הוא נשבר לגמרי. וזהו שאומרים חכמינו הקדושים (ברכות סג.): כל המרפה עצמו אפלו ממצוה אחת, אין לו כח לעמד ביום צרה; פי בשעה שעובר על האדם איזו משבר, אין לו במה להחיות עצמו, ונכנס בדכאון ובעצבות גדולה, עד שיש בני-אדם שהדכאון והשעמום שוברם לגמרי, ומתיאשים כליל, והכל רק מפני שמתרשלים לקיים את מצוותי יתברך, ועובר עליהם יום אחר יום בשעמום וכבטלה, ביאוש ובדכאון, בעצבות ובמרירות. לזאת, בני ובנותי

הִיקָרִים! "מה שבִּיד בְּטוּחַ", אַל תִּסְתַּפְּלוּ עַל אֵף בְּרִיָּה שֶׁבַע עוֹלָם, אֲלֵא תִתְחִילוּ לְקַיֵּם אֶת הַמְצוּוֹת שֶׁצִּוְנוּ הַבּוֹרָא יִתְבַּרַךְ שָׁמוּ; כִּי הַמְצוּוֹת הֵן צְנוּרוֹת הַמִּמְשִׁיכִים אֶת הָאוֹר אֵין סוּף בְּרוּךְ הוּא, וְכָל שְׂאֵדָם נִזְהָר בְּמְצוּוֹתָיו יִתְבַּרַךְ, כֵּן נִמְשַׁכֵּת עָלָיו שְׂמֵחָה וְחֻדוּהָ, וּמְרַגֵּישׁ תַּעֲנוּג רִוְחָנִי עַד אֵין סוּף. עַל־כֵּן זֶהוּ הַנְּסִיּוֹן שֶׁל כָּל אָדָם בְּזֶה הָעוֹלָם; הִנֵּה יִשְׁנֵם בְּנֵי־אָדָם מִסְתּוֹכְבִּים מְאֹשְׂרִים בְּיוֹתֵר, וְלַעֲמָתָם אַחֲרִים מִסְתּוֹכְבִּים אִמְלָלִים בְּיוֹתֵר; אֲנָשִׁים מִסְתּוֹכְבִּים מְבָרְכִים, וְלַעֲמָתָם אַחֲרִים מְקַלְלִים אֶת יוֹם הַיּוֹלָדָם; כִּי כְּשִׂיהוּדֵי זוֹכָה לְקַיֵּם מְצוּוֹתָיו יִתְבַּרַךְ, הַבְּרָכָה מְצוּיָה אֲצֵלוֹ, הָאֲשֶׁר וְהַשְּׂמֵחָה מִנֵּת חֶלְקוֹ. לֹא־כֵן כְּשִׂיהוּדֵי מְזֻזָּל בְּמְצוּוֹת, וְעוֹקֵר עֲצָמוֹ מִהַבּוֹרָא יִתְבַּרַךְ שָׁמוּ, עַל־יְדֵי־זֶה הָעֲצָבוֹת וְהַמְרִירוֹת, הַדְּפֹאוֹן וְהַשְּׁעָמוֹם אוֹכְלִים בּוֹ בְּכָל פֶּה. לְזֹאת, בְּנֵי וּבְנוֹתֵי הִיקָרִים! הַתְּבוֹנְנֵי הַיֵּטֵב בְּזֶה הָעוֹלָם וְרֹאוּ — יְהוּדֵי שׁוֹמְרֵי מְצוּוֹת, לְאִיזָה תַעֲנוּג זוֹכָה, אֵילוֹ חַיִּים נְעִימִים נוֹחַל, יֵשׁ לוֹ אֲשֶׁה וְיִלְדִים, רוֹנֵה מֵהֶם רַב נַחַת, בְּיוֹם שַׁבַּת מִסֵּב לְשִׁלְחָן עִם יִלְדָיו, וְשָׂרִים בְּצוֹתָא שִׁירוֹת, זְמִירוֹת וְתִשְׁבָּחוֹת לְבוֹרָא עוֹלָמִים, הוֹלְכִים לְבֵית־הַכְּנֶסֶת, אִיזָה יְפִי וְחֵן הוּא זֶה?! לְהַפֵּךְ — יְהוּדֵי אִמְלָל, שֶׁהַתְּרַחֵק מִמֶּנּוּ יִתְבַּרַךְ, וְאֵינוֹ יוֹדֵעַ שַׁבַּת מֵהִי, וּמְחַלְלָהּ; נוֹסֵעַ בְּיוֹם הַקָּדוֹשׁ, מִבְּעִיר אֶשׁ, חֵס וְשְׁלוֹם, מִפְּעִיל אֶת הַכְּלֵי הַמְּשַׁחֵת, שְׂקוֹרִין טְלוּיִזְיָה אוֹ וִידִיו, בַּר מִיָּנֹן, רַחֲמָנָא לְצַלָּן; יִלְדָיו אֵינָם

בבית, ההורים דואגים — מי יודע היכן מבלים את הזמן — בשכרות או בסמים, רחמנא לצלן. והחיים מלאי פחדים וצער ועגמת נפש. לזאת, בני ובנותי הקרים! קבלו על עצמכם עתה לחזור בתשובה אליו יתברך, ולהתחיל לקיים מצוותיו יתברך, ותמיד תזכרו "מה שביד בטוח"; כל מה שתזכו לתפס בכל יום איזו מצוה, איזה טוב, זה בטוח בידכם. בזה שתשמרו עצמכם לא לאכל טרפות ונבלות, לא להכשל במאכלות אסורים, בבשר החזיר והשפן, החמורים והגמלים, בזה תזכו לבריאות, ושום נגע ומחלה לא תפנס אליכם. פי מה אנו רואים במציאות? שבאו הערב-רב, והתערבו בין נשמות ישראל, והתירו את בשר החזיר, השפן, החמורים והגמלים, רחמנא לצלן, עד שיש פחד נורא מאד מה אוכלים, איזה נקניק וכו'; וזאת עליכם לידע, שאסור לאכל שום מאכל שאין עליו הכשר מהדר, פי מי יודע אילו טרפות ונבלות מנחים בו. לזאת, בני ובנותי הקרים! ראו להתחיל לקיים את מצוותיו יתברך, ותפקחו עיניכם אל מה הביאכם כל אלו העוונות החמורים, שעברתם בחייכם?! נעלם ונסתר מכם האור של הקדוש-ברוך-הוא, עד שנדמה לכם, כאלו עזב אלקים את הארץ, בשעה שהקדוש-ברוך-הוא מחיה ומחיה ומקיים את כל הבריאה כלה, ודומם, צומח, חי, מדבר הם עצם אלקות, הוא יתברך מחיה את כל העולם,

אם ברצון האדם או שלא ברצונו, זו עבדה ומציאות. על-כן "מה שביד בטוח"; כל מצוה שזוכה אדם לקיים בזה העולם, היא הקרן הנצחית שלו; בזה שנוהר לא לאכל טרף, לא לאכל בכל מסעדה הנקרית בדרפו, והיא נטולת כל הכשר, בזה גדלים רוחיו הרוחניים, וזה נשאר לו לנצח; כי מי יודע אם לא מלעיטים אותו שם עם בשר פגולים, רחמנא לצלן, ואיננו יודע; או שמכשילים את האדם בעברות ובחטאים שונים, ובעבור זה סובל את אשר סובל. לכן אשרי מי שאינו מטעה עצמו בזה העולם, אלא יודע שהקדוש-ברוך-הוא מנהיג עולמו בחסד וברחמים, בצדק ובמשפט. וחכמינו הקדושים אומרים (שמות רבה, פרשה לב, סימן ח'): עושה אדם מצוה אחת, הקדוש-ברוך-הוא נותן לו מלאך אחד, עושה שתי מצוות — נותן לו שני מלאכים, עושה הרבה מצוות — נותן לו הקדוש-ברוך-הוא חצי מחנהו. תתארו לעצמכם, יבוא היום שתצטרכו שמירה שישמרו עליכם, תצטרכו עזר שיעזרו לכם, ואז יהיה מאחר, אם לא קימתם את מצוותיו יתברך. לזאת, בני ובנותי היקרים! זכרו היטב "מה שביד בטוח"! התחילו לקיים את מצוותיו יתברך בשמחה רבה, כי בזה אדם מגלה את טהר לבבו, שהוא באמת רוצה לעשות רצונו יתברך, ועל-ידי-זה ממשיך על עצמו חסד ורחמים גדולים. על-כן קבלו על עצמכם מהיום והלאה כל יום ויום לקיים

איזו מצוה; אשר באמת אפלו הריקנים שפך, מלאים מצוות כרמון (ברכות נו.); הנה אדם שומר שבת, הנה אדם נותן צדקה ועוזר לעניים, אשר שקולה מצוות צדקה כנגד כל המצוות (בבא בתרא ב.); הנה אדם שומר עצמו לא לאכל נבלות וטרפות וכו' וכו'. פי עליכם לידע, שאתם בני הקדוש-ברוך-הוא, ואל תסתכלו מה שקורה סביב, שהכניסו בין נשמות ישראל מליוני גויים וגויות, ורוצים לבוללם — ככל הגויים בית ישראל, חס ושלום, היה לא תהיה. על-כן אל תתנו להטעות עצמכם כרגע בטעות פלשהי, כאלו יש פה טבע, מקרה ומזל, זכרו היטב שהקדוש-ברוך-הוא פה, ומנהיג עולמו בהשגחה פרטית. לזאת, בני ובנותי היקרים! "מה שביד בטוח", ראו לדבר ולשיח בכל יום אל הקדוש-ברוך-הוא בשפת האם שלכם, וכל צרכיכם תבקשו רק ממנו יתברך, ותקיימו מצוותיו ביתר שאת וביתר עז, ועל-ידי-זה ימשך עליכם אור וזיו וחיות ודבקות הבורא יתברך שמו.

תם ונשלם, שבח לאל בורא עולם!

מוהרא"ש נ"י אָמַר, אֲשֶׁר יֵשׁ דְּבוּר
 מִרְבֵּנוּ ז"ל (שיחות-הַר"ן, סימן נא), אֲשֶׁר
 הָעוֹלָם מְטֵעָה אוֹתָנוּ, הֶעֱקַר לֹא
 לְהַטְעוֹת עֲצָמוֹ, וְלִכְּן עַל כָּל בַּר
 יִשְׂרָאֵל לְדַעַת, אֲשֶׁר כָּל מֵה שְׂבִיד
 בְּטוּחַ, מֵה שְׂזוּכָה לְחֻטֵּף בְּכָל יוֹם
 אֵיזָה טוֹב אֲמַתִּי וְנִצְחִי, זֶה חֶלְקוֹ
 בְּטוּחַ לְעוֹלָמִי עַד וּלְנִצְחַ נְצָחִים.

(אמרי-מוהרא"ש, חלק ב', סימן תרפח)

הקונטרס הקדוש הזה נדפס לזכות
ערים בת טלוב תחיי
ועשה בן נינה נינט ני
לשלום בית אמתני, זרע של קייטא ורפואה שלמה

שרה בת ערים תחיי -

שתזכה לתורה חופה ולמעשים טובים והצלחה
טלוב בת שרה תחיי - לרפואה שלמה ואריכות ימים
עודד בן טלוב ני - לזיווג הגון
יוסף (יוסי) בן טלוב ני - לזיווג הגון
ניסים (ניסי) בן טלוב ני - לתשובה שלמה, לזיווג הגון ורש"ק
אורן בן ערסל ני - לזיווג הגון
לילך בת ערסל תחיי - לזיווג הגון
ערדכי (מוטי) בן ערסל ני - לזיווג הגון
נינה בת יפה תחיי - לזיווג הגון
ערגלית (ערגול) בת טלוב תחיי - לזיווג הגון

הקונטרס הקדוש הזה נדפס

לרפואה שלמה	לעילוי נשמת
רפואת הנפש ורפואת הגוף	סוזנה בת חנה ע"ה
דבורה בת שרה תחי	עשה בן עסעודה ז"ל
דבורה צפורה	שרה בת רחל ע"ה
בת חיה ביילא תחי	בנימין בן גיטל ז"ל

הקונטרס הקדוש הזה נדפס לזכות

אליהו בן יוסף דחבש נ"י
לבריאות איתנה, פרנסה טובה ונחת טהילים
אהובה בת שלום גברא תחי
לבריאות איתנה, פרנסה טובה ונחת טהילים
זוהר בן אהובה נ"י לברכה והצלחה
שלום בן אהובה נ"י, לזיווג הגון
לואת בת אהובה תחי, לברכה והצלחה

הקונטרס הקדוש הזה נדפס
לעילוי נשמת

שרית בת פרידה ע"ה

נפטרה ביום כ"ב בטבת-אב ה'תשע"ג

ת.ג.צ.ב.ה.

סוד ה' לִירָאִיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם
זֶה שְׁמוֹ נָאָה לוֹ

תְּקוּן הַכֶּלֶלִי

תְּקוּן נוֹרָא וְנִפְלָא מְאֹד מְאֹד לְכֻלְלִיּוֹת הַחֻטָּאִים
וְהוּא פָּגַם הַבְּרִית, רַחֲמָנָא לִיצְלָן

*

וּמִסְגָּל מְאֹד גַּם לְפִרְנָסָה וּלְהַצְלָחָה בְּכָל
הָעֲנִינִים בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת
אֲשֶׁרֵי מִי שְׂיֵאמְרֵם בְּכָל יוֹם

*

יְסֹדוֹ, תְּקֵנוּ, גְלוּ וְצִוְהָ לְפִרְסְמוֹ לְכָל יִשְׂרָאֵל,
רְבִנּוּ הַקְדוֹשׁ וְהַנוֹרָא, אֹר הַגְּנוּז וְהַצְּפוּן,
בוֹצִינָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, אֲדוּנָנוּ, מוֹרְנוּ וּרְבִנּוּ
רְבִי נַחֲמָן מְבָרְסָלָב, זְכוּתוֹ יִגַן עֲלֵינוּ

*

הוֹבָא לְדְפוּס עַל-יְדֵי
חֲסִידֵי בְּרִסְלָב
עִיה"ק יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

טוב לומר לפני אמירת העשרה מזמורים:

הריני מקשר עצמי באמירת העשרה מזמורים אלו לכל
הצדיקים האמתיים שבדורנו, ולכל הצדיקים האמתיים
שוכני עפר, קדושים אשר בארץ המה, ובפרט לרבנו הקדוש,
צדיק יסוד עולם, נחל נובע מקור חכמה, רבנו נחמן בן פיגא,
זכותו יגן עלינו, שגלה תקון זה.

לכו נרננה ליי נריעה לצור ישענו: נקדמה פניו בתודה,
בזמרות נריע לו: פי אל גדול יי, ומלך גדול על כל אלהים:

קודם שיתחיל תהלים יאמר:

הריני מזמן את פי להודות ולהלל ולשבח את בוראי, לשם
יחוד קודשא בריך הוא ושכינתה בדחילו ורחימו על ידי
ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל:

טז א מכתם לדוד, שמרני אל כי חסיתי בך: ב אמרת ליי
אדני אתה, טובתי בל עליך: ג לקדושים אשר בארץ המה,
ואדירי כל חפצי-בם: ד ירבו עצבותם אחר מהרו בל אסיף
נספיהם מדם, ובל אשא את שמותם על שפתי: ה יי מנת
חלקי וכוסי, אתה תומיך גורלי: ו חבלים נפלו-לי בנעמים,
אף נחלת שפרה עלי: ז אברך את יי אשר יעצני, אף לילות
יסרוני כליותי: ח שויתי יי לנגדי תמיד, כי מימיני בל אמוט:
ט לכן שמח לבי ויגל כבודי, אף בשרי ישכן לבטח: י כי לא
תעזב נפשי לשאול, לא תתן חסידך לראות שחת: יא תודיעני
ארח חיים שבע שמחות את פניך, נעמות בימינך נצח:

לב א לְדוֹד מִשְׁכִּיל אֲשֶׁרִי נָשׁוּי פִּשְׁעַ כְּסוּי חֲטָאָה: ב אֲשֶׁרִי אָדָם לֹא יִחְשַׁב יְיָ לֹו עוֹן, וְאִין בְּרוּחוֹ רַמְיָה: ג כִּי הִחְרַשְׁתִּי בְּלוֹ עֲצָמַי, בְּשֹׁאֲגָתִי כָּל הַיּוֹם: ד כִּי יוֹמָם וְלַיְלָה תִּכְבַּד עָלַי יְדָךְ נִהְפָּךְ לְשֹׁדִי, בְּחִרְבְּנֵי קִיץ סָלָה: ה חֲטָאתִי אֹדִיעֶךָ וְעוֹנֵי לֹא כִסִּיתִי, אָמַרְתִּי אֹדְהָ עָלַי פִּשְׁעֵי לִי, וְאַתָּה נִשְׂאתָ עוֹן חֲטָאתִי סָלָה: ו עַל זֹאת יִתְפַּלֵּל כָּל חֹסֵיד אֱלֹהֶיךָ לְעַת מְצוּא רַק לְשִׁטְף מִיָּם רַבִּים, אֱלִיוֹ לֹא יִגִּיעוּ: ז אַתָּה סֹתֵר לִי מִצָּר תִּצְרַנִּי רַנִּי פִּלְט תִּסּוּבְּבֵנִי סָלָה: ח אֲשַׁכִּילְךָ וְאוֹרְךָ בְּדֶרֶךְ זֹה תִלְךָ, אִיעֲצֶהָ עָלֶיךָ עֵינַי: ט אַל תִּהְיוּ כְּסוּס כְּפָרֵד אִין הַבֵּין בְּמַתְג וְרִסָן עֲדִיו לְבָלוֹם, בַּל קָרַב אֱלֹהֶיךָ: י רַבִּים מְכֹאֹבִים לְרָשָׁע וְהַבּוֹטֵחַ בֵּינִי, חֲסֵד יִסּוּבְּבֵנוּ: יא שְׁמַחוּ בֵּינִי וְגִילוּ צְדִיקִים וְהִרְנִינוּ כָּל יִשְׂרָאֵל לֵב:

מא א לְמַנְצַח מְזִמּוֹר לְדוֹד: ב אֲשֶׁרִי מִשְׁכִּיל אֶל דָּל, בְּיוֹם רָעָה יִמְלֹטְהוּ יְיָ: ג יְיָ יִשְׁמְרֵהוּ וַיִּחַיֵּהוּ וְאֲשֶׁר בְּאָרֶץ, וְאַל תִּתְּנֵהוּ בְּנַפְשׁ אִיבִיו: ד יְיָ יִסְעֲדֵנוּ עַל עֵרֶשׁ דָּוִי, כָּל מִשְׁכְּבוֹ הִפְכָתָּ בְּחֵלְיוֹ: ה אָנִי אָמַרְתִּי יְיָ חֲנֻנִי, רַפְּאָה נַפְשִׁי כִּי חֲטָאתִי לָךְ: ו אוֹיְבֵי יֹאמְרוּ רַע לִי, מִתִּי יָמוּת וְאָבֵד שְׁמוֹ: ז וְאִם בָּא לְרֹאוֹת שׁוֹא יְדַבֵּר, לְבוֹ יִקְבֹּץ-אֶן לֹו יֵצֵא לַחוּץ יְדַבֵּר: ח יַחַד עָלַי יִתְלַחֲשׁוּ כָּל שֹׁנְאֵי, עָלַי יִחְשְׁבוּ רָעָה לִי: ט דָּבַר בְּלִיעַל יִצּוֹק בּוֹ, וְאֲשֶׁר שָׁכַב לֹא יוֹסִיף לָקוּם: י גַּם אִישׁ שְׁלוֹמִי אֲשֶׁר בְּסַחְתִּי בּוֹ אוֹכַל לַחֲמִי, הִגְדִּיל עָלַי עֵקֶב: יא וְאַתָּה יְיָ חֲנֻנִי וְהַקִּימֵנִי, וְאֲשַׁלְּמָה לָּהֶם: יב בְּזֹאת יִדְעֵתִי כִּי חִפְצָתָּ בִּי, כִּי לֹא יִרִיעַ אִיבֵי עָלַי: יג וְאָנִי בְּתַמִּי תִּמְכַּתָּ בִּי, וְתִצִּיבֵנִי לְפָנֶיךָ

לְעוֹלָם: יד בְּרוּךְ יי אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל מִהָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם אָמֵן
וְאָמֵן:

מב א לְמַנְצַח מִשְׁפִּיל לְבַנֵּי קֶרֶח: ב כָּאֵיל תַּעְרַג עַל אֲפִיקֵי
מַיִם, כֵּן נִפְשֵׁי תַעְרַג אֵלֶיךָ אֱלֹהִים: ג צָמְאָה נִפְשֵׁי לְאֱלֹהִים
לֹאֵל חַי מְתֵי אָבוֹא, וְאַרְאָה פָּנַי אֱלֹהִים: ד הִיָּתָה לִי דַמְעָתִי
לְחֵם יוֹמָם וְלַיְלָה, בְּאָמַר אֵלַי כָּל הַיּוֹם אֵיךְ אֱלֹהֶיךָ: ה אֵלֶּה
אֲזַכְּרָה וְאֲשַׁפְּכָה עָלַי נִפְשֵׁי כִי אֶעְבֹר בְּסֶף אֲדָדִם עַד בֵּית אֱלֹהִים
בְּקוֹל רְנָה וְתוֹדָה הַמּוֹן חוֹגֵג: ו מֵה תִשְׁתַּוְּחָחִי נִפְשֵׁי וְתַהֲמִי
עָלַי הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד אוֹדְנֹו יִשׁוּעוֹת פָּנָיו: ז אֱלֹהֵי
עָלַי נִפְשֵׁי תִשְׁתַּוְּחַח עַל כֵּן אֲזַכְּרֶךָ מֵאַרְץ יִרְדֵּן, וְחֶרְמוֹנִים מֵהַר
מִצְרָיִם: ח תְּהוֹם אֶל תְּהוֹם קוֹרָא לְקוֹל צְנוּרֶיךָ כָּל מִשְׁבְּרֶיךָ
וְגַלְיֶיךָ עָלַי עָבְרוּ: ט יוֹמָם יִצְוֶה יי חֲסֵדוֹ וּבְלִילָה שִׁירָה עָמִי,
תִּפְלָה לֹאֵל חַיִּי: י אוֹמְרָה לֹאֵל סְלַעֵי לְמָה שִׁכַּחְתָּנִי לְמָה קָדַר
אֵלֶיךָ בְּלַחֵץ אוֹיֵב: יא בְּרַצַּח בְּעַצְמוֹתַי חֶרְפוֹנֵי צוּרְרִי, בְּאִמְרָם
אֵלַי כָּל הַיּוֹם אֵיךְ אֱלֹהֶיךָ: יב מֵה תִשְׁתַּוְּחָחִי נִפְשֵׁי וּמֵה תַהֲמִי
עָלַי הוֹחִילִי לְאֱלֹהִים כִּי עוֹד אוֹדְנֹו יִשׁוּעַת פָּנָי וְאֱלֹהֵי:

נט א לְמַנְצַח אֵל תִּשְׁחַת לְדוֹד מִכְתָּם בְּשִׁלַּח שָׁאוּל וַיִּשְׁמְרוּ
אֶת הַבַּיִת לְהַמִּיתוֹ: ב הַצִּילֵנִי מֵאִיֵּב אֱלֹהֵי מִמֶּתְקוֹמִי
תִּשְׁגַּבֵּנִי: ג הַצִּילֵנִי מִפְּעֵלֵי אֹן, וּמֵאֲנָשֵׁי דָמִים הוֹשִׁיעֵנִי: ד
כִּי הִנֵּה אָרְבוּ לְנִפְשֵׁי יָגוּרוּ עָלַי עֵזִים, לֹא פִשְׁעִי וְלֹא חַטָּאתִי
יי: ה בְּלִי עוֹן יִרְצוֹן וַיְכַוְּנוּ עוֹנָה לְקַרְאֵתִי וְרָאָה: ו וְאַתָּה יי
אֱלֹהִים צְבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל הִקִּיצָה לְפָקֵד כָּל הַגּוֹיִם אֵל תַּחֵן
כָּל בְּגַדֵי אֹן סֵלָה: ז יִשׁוּבוּ לְעָרֵב יִהְיוּ כְּכֶלֶב וַיִּסּוּבְבוּ עִיר:
ח הִנֵּה יִבְעוֹן בְּפִיהֶם חֲרָבוֹת בְּשִׁפְתוֹתֵיהֶם, כִּי מִי שִׁמְעַ: ט

וְאַתָּה יי תִשְׁחַק לָמוּ תִלְעַג לְכָל גּוֹיִם : י עֲזוּ אֵלַיךָ אֲשַׁמְרָה כִּי
 אֱלֹהִים מִשְׁגָּבִי : יא אֱלֹהֵי חֲסָדַי יִקְדְּמֵנִי, אֱלֹהִים יִרְאֵנִי בְּשַׁרְרֵי :
 יב אֵל תִּהְרַגְם פֶּן יִשְׁכַּחוּ עִמִּי הַנִּיעֵמוּ בְּחִילְךָ וְהוֹרִידְמוּ, מִגִּנְנוּ
 אֲדָנִי : יג חֲטָאת פִּימוּ דָבַר שִׁפְתֵימוּ וַיִּלְכְּדוּ בְּגֵאוֹנָם וּמֵאֲלֵה
 וּמִכְחַשׁ יִסְפְּרוּ : יד כִּלְהַ בְּחֻמָּה כִּלְהַ וְאִינָמוּ וַיִּדְעוּ כִּי אֱלֹהִים
 מִשָּׁל בִּיעֲקֹב לְאַפְסֵי הָאָרֶץ סֵלָה : טו וַיִּשְׁבוּ לְעָרֵב יִהְמוּ כְּכֹלֵב
 וַיִּסּוּבְבוּ עִיר : טז הֵמָּה יִנִּיעוּן לְאַכֵּל, אִם לֹא יִשְׁבְּעוּ וַיִּלְיֵנוּ : יז
 וְאִנִּי אֲשִׁיר עֲזָךְ וְאַרְנֶן לְבַקֵּר חֲסָדְךָ כִּי הָיִיתָ מִשְׁגָּב לִי וּמָנוֹס
 בְּיוֹם צָר לִי : יח עֲזֵי אֵלַיךָ אֲזַמְרָה, כִּי אֱלֹהִים מִשְׁגָּבִי אֱלֹהֵי
 חֲסָדַי :

עז א לְמַנְצַח עַל יְדוּתוֹן לְאַסְף מְזֻמּוֹר : ב קוֹלִי אֶל אֱלֹהִים
 וְאַצְעָקָה, קוֹלִי אֶל אֱלֹהִים וְהֶאֱזִין אֵלַי : ג בְּיוֹם צָרָתִי אֲדָנִי
 דַּרְשָׁתִי יָדִי לִילָה נִגְרָה וְלֹא תָפּוּג, מֵאַנָּה הַנְּחַם נַפְשִׁי : ד
 אֲזַכְּרָה אֱלֹהִים וְאַהֲמִיָּה, אֲשִׁיחָה וְתִתְעַטֵּף רוּחִי סֵלָה : ה אַחֲזַת
 שְׁמֵרוֹת עֵינַי, נִפְעַמְתִּי וְלֹא אֲדַבֵּר : ו חֲשַׁבְתִּי יָמִים מִקְדָּם,
 שְׁנוֹת עוֹלָמִים : ז אֲזַכְּרָה נְגִינָתִי בְּלִילָה עִם לְבָבִי אֲשִׁיחָה,
 וַיַּחֲפֹשׂ רוּחִי : ח הִלְעוֹלָמִים יִזְנַח אֲדָנִי, וְלֹא יִסִּיף לְרִצּוֹת עוֹד :
 ט הָאָפֶס לְנִצָּח חֲסָדוֹ, גָּמַר אִמֵּר לְדָר וְדָר : י הִשְׁכַּח חֲנוּת
 אֵל אִם קָפֶץ בָּאֵף רַחֲמָיו סֵלָה : יא וְאִמֵּר חֲלוּתִי הִיא שְׁנוֹת
 יָמַי עֲלִיוֹן : יב אֲזַכּוֹר מַעֲלָלֵי יְהוָה כִּי אֲזַכְּרָה מִקְדָּם פְּלֹאֵךְ : יג
 וְהִגִּיתִי בְּכָל פְּעֻלָּךְ, וּבְעֲלִילוֹתֶיךָ אֲשִׁיחָה : יד אֱלֹהִים בְּקֹדֶשׁ
 דִּרְכָךְ מִי אֵל גְּדוֹל כְּאֱלֹהִים : טו אַתָּה הָאֵל עֲשֵׂה פְּלֵא, הוֹדַעְתָּ
 בְּעַמִּים עֲזָךְ : טז גְּאֻלַּת בְּזָרוּעַ עִמָּךְ בְּנֵי יַעֲקֹב וַיִּוֹסֶף סֵלָה : יז

2 באמרוך אל אלהים תכוון המילוי כזה: אל"ף למ"ד אל"ף למ"ד ה"י יו"ד
 מ"ם

ראוה מים אלהים ראוה מים יחילו, אף ירגזו תהמות: יח
 זרמו מים עבות קול נתנו שחקים, אף חצציה יתהלכו: יט
 קול רעמך בגלגל האירו ברקים תבל, רגזה ותרעש הארץ: כ
 בים דרפך ושבילה במים רבים ועקבותיה לא נדעו: כא נחית
 כצאן עמך ביד משה ואהרן:

צ א תפלה למשה איש האלהים אדני מעון אתה היית לנו
 בדר ודר: ב בטום הרים ילדו ותחולל ארץ ותבל, ומעולם
 עד עולם אתה אל: ג תשב אנוש עד דפא, ותאמר שוכו בני
 אדם: ד כי אלה שנים בעיניך כיום אתמול כי יעבר ואשמורה
 בלילה: ה זרמתם שנה יהיו, בבקר כחציר יחלה: ו בבקר
 יציץ וחלה, לערב ימולל ויבש: ז כי כלינו באפה, ובחמתך
 נבהלנו: ח שתה עונתינו לנגדך, עלמנו למאור פניך: ט כי
 כל ימינו פנו בעברתך, כלינו שנינו כמו הגה: י ימי שנותינו
 בהם שבעים שנה ואם בגבורת שמונים שנה ורהבם עמל
 ואון, כי גז חיש ונעפה: יא מי יודע עז אפה, וכיראתך
 עברתך: יב למנות ימינו פן הודע, ונבא לבב חכמה: יג
 שובה יי עד מתי, והנחם על עבדיך: יד שבענו בבקר חסדיך,
 ונרננה ונשמחה בכל ימינו: טו שמחנו כימות עניתנו, שנות
 ראינו רעה: טז יראה אל עבדיך פעלה, והדרך על בנייהם:
 יז ויהי נעם אדני אלהינו עלינו, ומעשה ידינו כוננה עלינו
 ומעשה ידינו כוננהו:

קה א הודו ליי קראו בשמו, הודיעו בעמים עלילותיו: ב
 שירו לו זמרו לו, שיחו בכל נפלאותיו: ג התהללו בשם
 קדשו, ישמח לב מבקשי יי: ד דרשו יי ועזו, בקשו פניו

תמיד: ה זכרו נפלאותיו אשר עשה, מפתיו ומשפטי פיו: ו
 זרע אברהם עבדו, בני יעקב בחיריו: ז הוא יי אלהינו בכל
 הארץ משפטיו: ח זכר לעולם בריתו, דבר צוה לאלף דור: ט
 אשר כרת את אברהם, ושבועתו לישחק: י ויעמידה ליעקב
 לחק, לישראל ברית עולם: יא לאמר לך אתן את ארץ פנען,
 חבל נחלתכם: יב בהיותם מתי מספר, כמעט וגרים בה: יג
 ויתהלכו מגוי אל גוי, מממלכה אל עם אחר: יד לא הניח
 אדם לעשקם, ויוכח עליהם מלכים: טו אל תגעו במשיחי,
 ולנביאי אל תרעו: טז ויקרא רעב על הארץ, כל מטה-לחם
 שבר: יז שלח לפניכם איש, לעבד נמכר יוסף: יח ענו
 בכבל רגלו, ברזל באה נפשו: יט עד עת בא דברו, אמרת יי
 צרפתהו: כ שלח מלך ויתירהו, משל עמים ויפתחהו: כא
 שמו אדון לביתו, ומשל בכל קנינו: כב לאסר שריו בנפשו,
 וזקניו יחכם: כג ויבא ישראל מצרים, ויעקב גר בארץ חם:
 כד ויפר את עמו מאד ויעצמהו מצריו: כה הפך לבם לשנא
 עמו, להתנפל בעבדיו: כו שלח משה עבדו, אהרן אשר בחר
 בו: כז שמו כם דברי אתותיו, ומפתים בארץ חם: כח שלח
 חשף ויחשף, ולא מרו את דברו: כט הפך את מימיהם לדם,
 וימת את דגתם: ל שרץ ארצם צפרדעים, בחדרי מלכיהם:
 לא אמר ויבא ערב, כנים בכל גבולם: לב נתן גשמייהם ברד,
 אש להבות בארצם: לג ויך גפנם ותאנתם, וישבר עץ גבולם:
 לד אמר ויבא ארבה, וילק ואין מספר: לה ויאכל כל עשב
 בארצם, ויאכל פרי אדמתם: לו ויך כל בכור בארצם, ראשית
 לכל אונם: לז ויוציאם בכסף וזהב, ואין בשבטיו כושל: לח
 שמח מצרים בצאתם, כי נפל פחדם עליהם: לט פרש ענן

לְמִסְךָ, וְאֵשׁ לְהָאִיר לְיִלְיָהּ: מ שָׁאֵל וַיָּבֵא שְׁלוֹ, וְלַחֵם שְׁמִים
 יִשְׁבִּיעֵם: מא פָּתַח צוֹר וַיִּזְוְבוּ מֵיִם, הֶלְכוּ בְּצִיּוֹת נָהָר: מב כִּי
 זָכַר אֶת דְּבַר קִדְשׁוֹ, אֶת אַבְרָהָם עֲבָדוֹ: מג וַיּוֹצֵא עִמּוֹ בְּשֹׁשׁוֹן
 בְּרִנָּה אֶת בַּחֲרִירוֹ: מד וַיִּתֵּן לָהֶם אֲרָצוֹת גּוֹיִם, וַעֲמַל לְאֲמִים
 יִירְשׁוּ: מה בַּעֲבוּר יִשְׁמְרוּ חֻקֵּי, וְתוֹרֹתָיו יִנְצְרוּ הַלְלוּיָהּ:

קלז א על נהרות בכל שם ישבנו גם בכינו, בזכרנו את
 ציון: ב על ערבים בתוכה תלינו כנרותינו: ג כי שם שאלונו
 שובינו דברי שיר ותוללינו שמחה, שירו לנו משיר ציון: ד
 איך נשיר את שיר יי על אדמת נכר: ה אם אשכחך ירושלם
 תשכח ימיני: ו תדבק לשוני לחפי אם לא אזכרכי אם לא
 אעלה את ירושלם על ראש שמחתי: ז זכר יי לבני אדום את
 יום ירושלם האמרים ערו ערו, עד היסוד בה: ח בת בכל
 השדודה אשרי שישלם לך, את גמולך שגמלת לנו: ט אשרי
 שיאחז ונפץ את עלליך אל הסלע:

קנ א הללו יה הללו אל בקדשו, הללוהו ברקיע עזו: ב
 הללוהו בגבורתיו, הללוהו כרב גדלו: ג הללוהו בתקע
 שופר, הללוהו בנבל וכנור: ד הללוהו בתף ומחול, הללוהו
 במנים ועגב: ה הללוהו בצלצלי שמע, הללוהו בצלצלי
 תרועה: ו כל הנשמה תהלל יה הללויה:

אחר שסיים תהלים יאמר זה:

מִי יִתֵּן מִצִּיּוֹן יִשׁוּעַת יִשְׂרָאֵל בְּשׁוּב יְיָ שָׁבוֹת עִמּוֹ יִגַּל יַעֲקֹב
 יִשְׁמַח יִשְׂרָאֵל: וְתִשׁוּעַת צְדִיקִים מִיּוֹ מַעֲוֹזָם בְּעַת צָרָה: וַיַּעֲזֹרֵם
 יְיָ וַיִּפְלְטֵם יִפְלְטֵם מִרְשָׁעִים וַיּוֹשִׁיעֵם כִּי חָסוּ בוֹ: